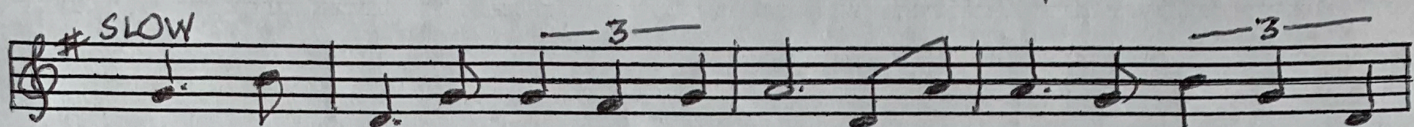
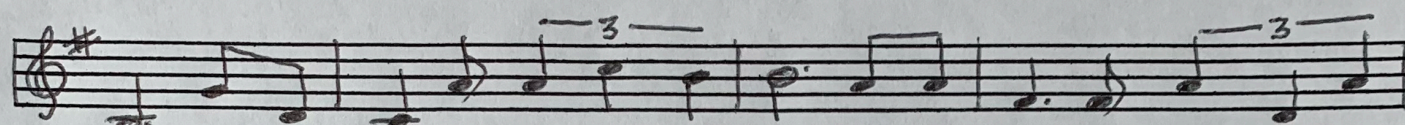

UNG THU'

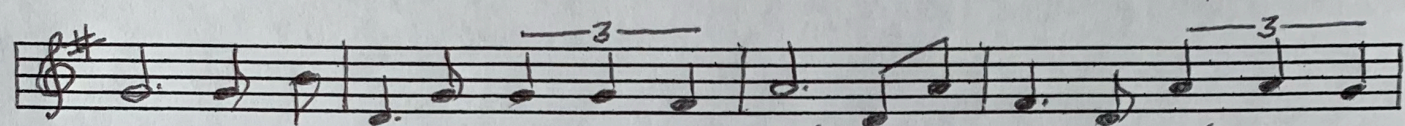
TRẦN LÊ VIỆT & NGỌC PHI

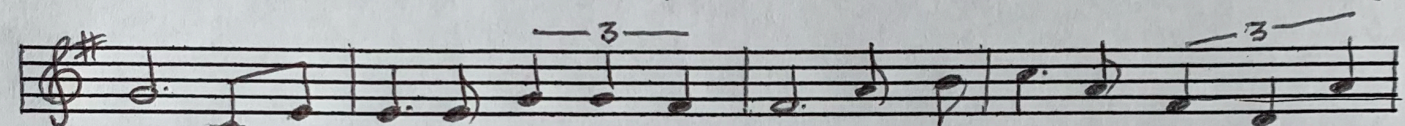
Khi biết mình mang ung mẫm nghiệt ngã. Hồn tôi như cuồng lũ gió tời

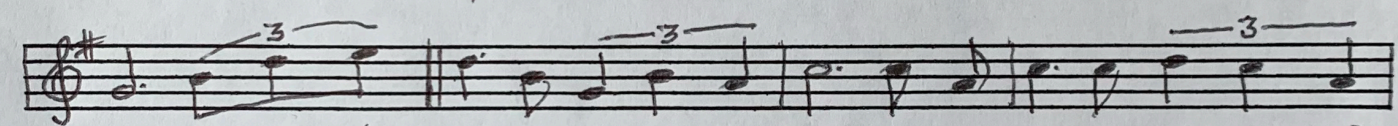
bời. Mắt tôi nhìn ôi nhân thế chơ vơi. Nghe tê dại một kiếp người vô

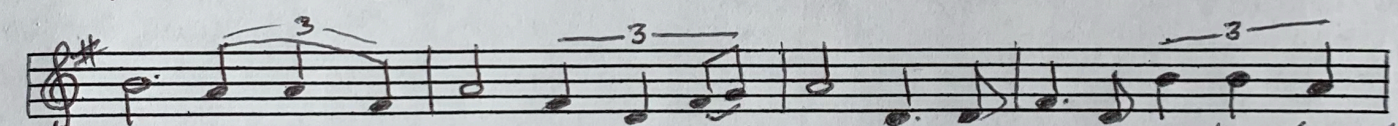
vọng. Em vén màn che ngang căn phòng tối. Ở dưới kia đường phố vẫn đông

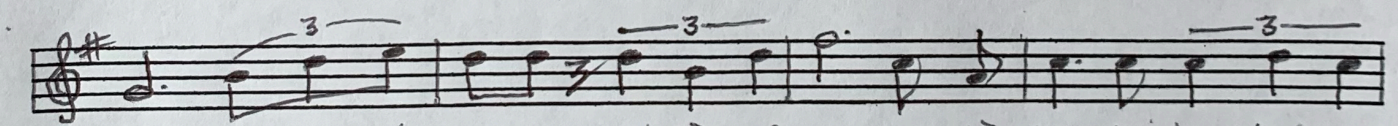
vui. Và trên cao mây trắng vẫn êm trôi. Tôi bỗng thấy yêu cuộc đời điên

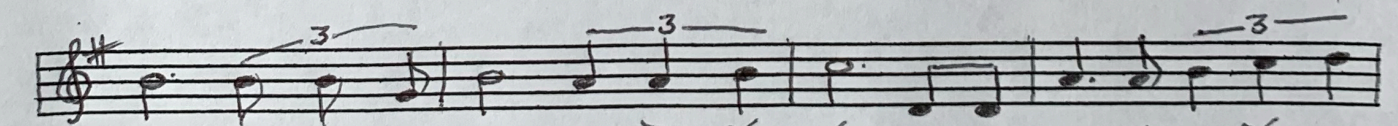
dại. Rồi khi nắng lên căn phòng như rực sáng. Tôi nhận ra trên vách đôi vằn

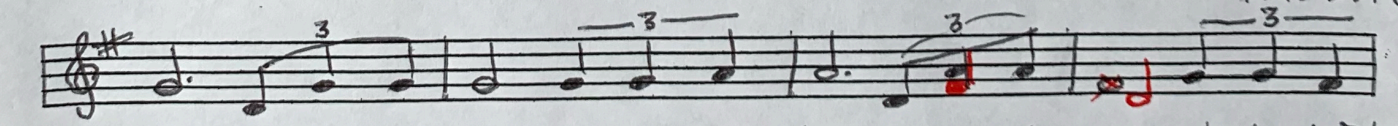
thơ. Đây không là nơi cuộc đời kết thúc. Mà là nơi cuộc chiến đấu bắt

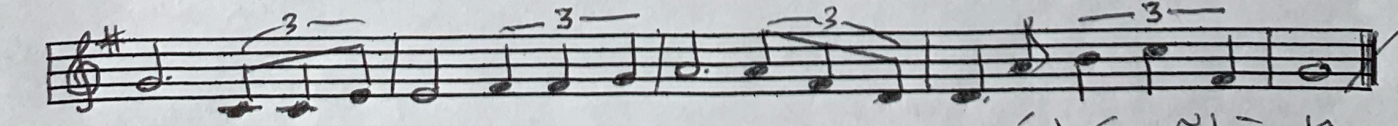
đầu. Và tôi thấy con tim căng bầu máu nóng. Đôi vằn thơ nghe như khúc quân

ca. Đây không là nơi cuộc đời kết thúc. Mà là nơi cuộc chiến

đấu. Tạ ơn câu thơ cho tôi sức sống. Tạ ơn tháng ngày cho tôi bình

yên. Và tạ ơn em chia nhau gian khổ, ánh sáng sẽ bùng lên
cuối con đường buồn